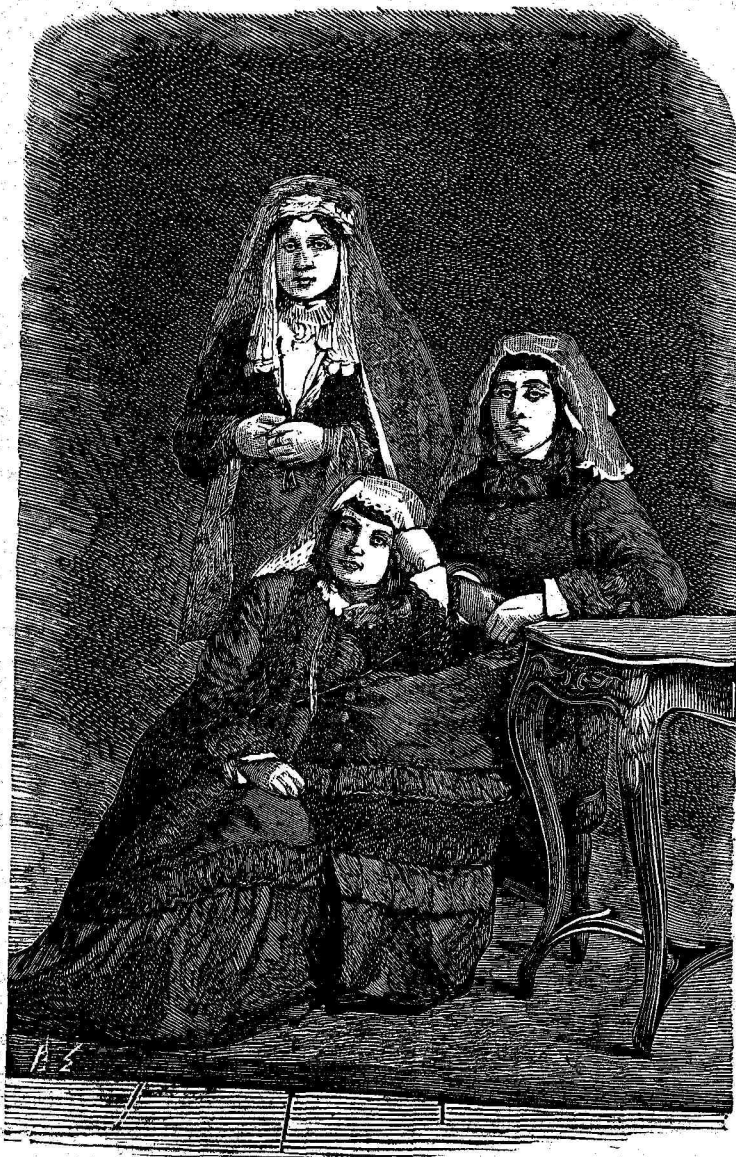

ἐπομένῃν ὁ σύζυγος θρασυθεὶς ἐκ τῆς ἀθωώσεως, ἔφερε κατηγορίαν κατὰ τῆς συζύγου του, καὶ τὸ δικαστήριον ἐκήρυξεν αὐτὴν ἐνοχὸν διατάξαν μαστίγωνσιν δημοσίᾳ καὶ ἐν ἀκαρεὶ ἐκτελεσθησομένην.

ΓΕΩΡΓΙΑΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Μαύρης Θάλασσης, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κιρκασίας, κεῖται ἡ πλουσία

ροί, Ὅσοι καὶ Ἀρμένιοι καὶ λαλοῦσι τὴν γεωργιανὴν καὶ ἀρμενικὴν διάλεκτον, ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολλοὶ Ἰουδαῖοι. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἰσῆχθη εἰς τὴν Γεωργίαν τὸ 370 ἐξ Ἀρμενίας, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ Ὀρθόδοξος, Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ μειγμένη μετὰ μωαμεθανικῶν καὶ εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων. Αἱ γυναῖκες ὡς καὶ οἱ ἄνδρες διακρίνονται διὰ τὸ κάλλος αὐτῶν, ἀλλ' ἐκεῖναι βάπτουσι τὰς ὀφρὺς μελαίνας ἐνοῦσαι αὐτάς ἐν μιᾷ σειρᾷ διὰ τῆς βαφῆς, χρωματίζουσι

ρωσικὴ ἐπαρχία τῆς Γεωργίας, προασιζομένη ἀπὸ τῶν βορείων ἀνέμων διὰ τοῦ Καυκάσου. Τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι τόσον μαλακόν, ὥστε ἐν πολλοῖς αὐτῆς μέρεσι τὰ δένδρα ἀνθοῦσι καὶ παράγουσι καρποὺς δις τοῦ ἔτους, ἀλλὰ τὰ πυκνὰ αὐτῆς δάση κωλύουσιν τὴν ἐλευθέραν τοῦ ἀέρος κυκλοφορίαν καὶ προξενοῦσιν ἀσθενείας. Ἡ ἄμπελος εἶναι ἐνταῦθα ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει. Οἱ κάτοικοι εἶναι πρὸ πάντων Κοζάκοι, Τάρτα-

ρὸν καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας δι' ἐρυθρᾶς καὶ λευκῆς βαφῆς. Ἡ μέθη ἐπικρατεῖ ἐν τῇ Γεωργίᾳ, σύζυγοι δὲ ἐνίοτε πωλοῦσι τὰς ἰδίας συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας των συχνότατα.

ΡΑΦΑΗΛ

Ὁ Ῥαφαὴλ Σάντσιος ἀνεδείχθη μέγιστος πάντων

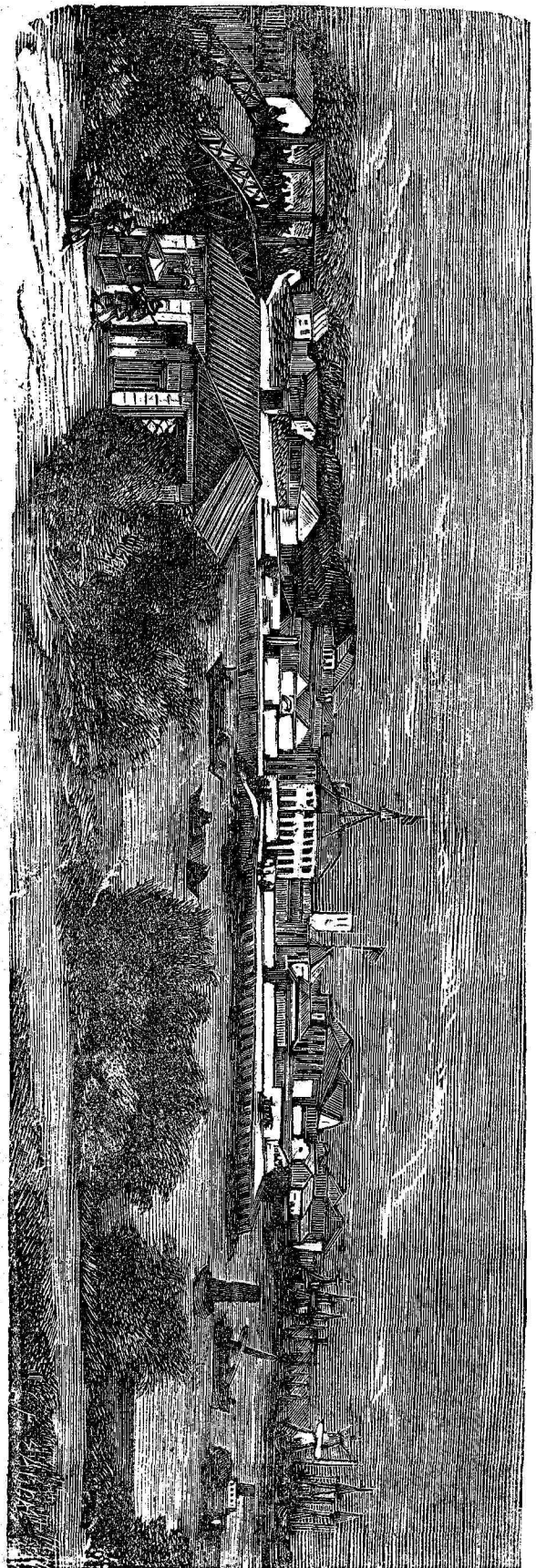
τῶν νεωτέρων ζωγράφων. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ Ἰταλικῇ πόλει Οὐρβίνῳ τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τοῦ 1483. Παιδίον ἐτι ἐδείκνυε τὴν πρὸς τὴν ζωγραφικὴν κλίσιν του, διότι τὰ πρῶτά του παιγνίδια ἦσαν ἐργαλεῖα τῆς τέχνης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἰς τοσαύτην περιωπὴν ἀνύψωσε βραδύτερον, ὅτε τὸ παιδίον ἠνδρώθη.

Ὁ πατὴρ του Ἰωάννης ζωγράφος καὶ αὐτὸς μέτριος μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν μετριόφρων, βλέπων τὴν δεξιότητα τοῦ μόλις δεκατριετοῦς υἱοῦ του καὶ θέλων νὰ μὴ τὸν ἀδικήσῃ τὸν ἔφερον εἰς Περουγίαν πρὸς τὸν ἐπίσημον τότε ζωγράφον Βανούκιον τὸν Περουγίνον, ὅστις παρατηρῶν τὰ δοκίμια τοῦ μικροῦ Ῥαφαήλ, προσεῖδε τρόπον τινὰ τὸ ἔνδοξον αὐτοῦ μέλλον, καὶ τὸν ἐκράτησε πρῶτον μὲν ὡς μαθητὴν, ἔπειτα δὲ καὶ ὡς συνεγάτην. Ὁ Ῥαφαήλ κατὰ τὸ ὀκταετὲς διάστημα (1495—1504) κατ' ὃ διέμεινε παρὰ τῷ Περουγίνῳ τὸσον ἐπιτυχῶς ἐμιμήθη τὸν διδάσκαλόν του, ὥστε ἐὰν ἐβλεπέ τις εἰκόνα τινὰ ἐξελθούσαν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Περουγίνου, ἤτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ ἐὰν αὕτη ἦτο ἔργον τοῦ διδασκάλου, ἢ τοῦ μαθητοῦ. Ἐν δὲ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἔργων εἶναι εἰκὼν ἐπιγραφομένη «ἀρραβὼν τῆς Παρθένου» σωζομένη ἐν Μεδιολάνοις, ἣν ἐζωγράφησεν ὁ Ῥαφαήλ δεκαπενταετὸς ὢν.

Ἐν ἔτει 1503 ἀνεδέχθη νὰ ἐξεικονίσῃ ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Σιέννης τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ζωῆς Ἡίου τοῦ Β'. καὶ ἐκτοτε κατέστη εἰς ἀμιλλαν μετὰ τῶν πρώτων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς του δηλ. τοῦ Λεονάρδου, Δεβίγκη, Βερρολομαίου καὶ συνεμερίσθη μετ' αὐτῶν τὴν δόξαν των. Ἐν ἔτει 1508 ὁ θεὸς του Βραμάντης, ἀρχιτέκτων τοῦ Πάππα Ἰουλίου τοῦ Β'. προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Ῥώμην καὶ κατέπεισε τὸν Πάππαν ν' ἀναθέσῃ αὐτῷ τὴν δι' εἰκόνων διακόσμησιν ἐπὶ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βατικανοῦ.

Ἐργαζόμενος δὲ ὁ Ῥαφαήλ ἐπὶ ἐννέα ὄλα ἔτη (1508—1517) κατεκόσμησε δι' ἀριστουργημάτων τὰς τέσσαρας αἰθούσας τοῦ Βατικανοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ εἰκονίζεται ἀφ' ἐνὸς ἡ «συζήτησις περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας», ἥτις κοινῶς καλεῖται Θεολογία, ὅπου παρίσταται ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ ἡ Ἁγία Τριάς μετὰ τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ δὲ τῆς γῆς ὁ Χριστὸς περιστοιχούμενος ὑπὸ Πατριαρχῶν Ἀποστόλων, Ἀγίων ᾤ. Ἀπέναντι τῆς Θεολογίας εἶναι ἡ Φιλοσοφία γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σχολῆ των Ἀθηνῶν ἐν ᾗ βλέπει τις πάντας τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας φιλοσόφους. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Παρνασσὸς ἢ ἡ Ποίησις πάντες δηλ. οἱ ποιηταὶ μετὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος κρατοῦντος τετράχορδον. Ἐν αὐτῇ ἰδίᾳ θαυμάστῃ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Ὀμήρου. Ἀπέναντι τῆς Ποιήσεως εἶναι ἡ Νομοθεσία.

Ἡ δευτέρα αἰθουσα ὀνομάζεται τοῦ Ἡλιοδώρου αἰθουσα καὶ περιέχει τὸν Ἡλιοδώρον διωκό-

Διότι τοῦ Σιγνὰν, ἐν Σιγνῇ.

μενον ἐκ τοῦ ναοῦ, τὸν Ἀττίλαν φεύγοντα, τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἀγ. Πέτρου κτλ.

Ἡ τρίτη ἡ τῆς Πυρκαϊᾶς τοῦ Προασείου ὀνομαζομένη, περιλαμβάνει τὴν εἰκόνα τῆς Πυρκαϊᾶς ταύτης, καὶ τὴν στέψιν τοῦ Καρλομάγνου.

Ἡ δὲ τετάρτη λέγεται Αἰθουσα τοῦ Κωνσταντίνου, διότι ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἡ νίκη τοῦ Κωνσταντίνου κατὰ τοῦ Μαξεντίου δηλ. ἡ νίκη τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τῆς ειδωλολατρείας, καὶ ἡ βᾶπτισις τοῦ Κωνσταντίνου.

Τῷ 1814 ἀποθανόντος τοῦ Ἰουλίου Β'. διεδέχθη αὐτὸν Λέων ὁ Ι'. ὅστις μιμούμενος τὸν προκατόχον του, ἐπροστάτευσεν τὴν καλλιτεχνίαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὁ αἰὼν οὗτος ὠνομάσθη Αἰὼν Λέοντος τοῦ Ι'. Μετὰ ἐν ἔτος ἀπέθανε καὶ ὁ Βραμάντης εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου διώρισεν ὁ Λέων τὸν Ῥαφαὴλ ἀρχιτέκτονα τοῦ Ἀγ. Πέτρου καὶ τοῦ Βατικανοῦ, τὰς Παστάδας τοῦ ὁποίου κατεκόσμησε διὰ 52 μικρῶν ἐλαιογραφῶν, αἱ ὁποῖαι κοινῶς ὀνομάζονται Ἀγία Γραφή τοῦ Ῥαφαήλ, διότι ἐν αὐταῖς περιέχεται ὅλη ἡ Ἱερὰ Ἱστορία ἀπὸ Γενέσεως μέχρι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἐξ ὧν διαπρέπει ἰδίως ἡ πρώτη εἰκὼν ἡ παριστάσα τὸν Πλάστον δημιουργοῦντα τὴν γῆν ἐκ τοῦ χάους.

Φραγκίσκος ὁ Α'. ἐπειράθη νὰ προσελκύσῃ τὸν Ῥαφαὴλ εἰς Γαλλίαν, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τοῦτο ἠθέλησε τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ διάφορα ἔργα τῆς χειρὸς του. Ἐγραψε λοιπὸν ὁ Καλλιτέχνης οὗτος τὸν Ἀγιον Μιχαὴλ, καὶ τὸ βρέφος Ἰησοῦν μετὰ τῶν γονέων του.

Τὸ τελευταῖον ἔργον αὐτοῦ ὑπῆρξε ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος, τὸ κάλλιστον ἀριστοτέχνημα, ὅπερ παρήγαγέ ποτε ἡ ζωγραφικὴ εὐρίσκειται δὲ ἐν τῷ Βατικανῷ καὶ ἐξετιμήθη 2,000,000 φράγκων. Ὁ Ῥαφαὴλ ἐσύστησε τὴν καλουμένην Ῥωμαϊκὴν Σχολὴν, καὶ ἀνέδειξε πλῆθος ζωγράφων πρώτης τάξεως μετὰ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ Ἰούλιος ὁ Ῥωμαῖος. Οἱ ἔνδοξοι οὗτοι μαθηταὶ ἐδοῦντο αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα του καὶ ἐξετέλουν ἐν μέρει τὰ σχέδιά του πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ῥαφαὴλ ἀπέθανε τῷ 1520 Ἀπριλίου 7, ἡμέραν Μεγάλην Παρασκευὴν καθ' ἣν ὥραν ἀπέθνησκε καὶ ὁ Σωτὴρ, κατὰ τὸ τριακοστὸν ἑβδόμον ἀκριβῶς ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἶχε δὲ ἐπισπεύσει τὸτέλος αὐτοῦ οὐ μόνον δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ καταχρήσεων ἐν ταῖς ἡδοναῖς. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ πᾶν εἶδος τελειότητος, τὴν τῆς φαντασίας, τῆς γραφίδος, τοῦ χρωματισμοῦ, τῆς χάριτος καὶ γλαφυρότητος, τῆς ζωηρότητος, φυσικότητος καὶ ἰδανικότητος. Δικαίως δὲ ὠνομάσθη Ὁ μὴ ρος τῆς Ζωγραφικῆς.

Τὸ λείψανόν του μετακομισθὲν εἰς τὸ Πάνθεον, κατετέθη ἐντὸς παρεκκλησίου, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα ἐπέγραψαν ἐπὶ τοῦ τάφου του δίστιχον ἐπιγράμμα, λέγον:

«Εὐθὰδε κεῖται ὁ Ῥαφαήλ, τὸν ὁποῖον ἡ τῶν πάντων γενέτειρα φύσις, ζῶντα μὲν ἐφοβήθη μήπως

τὴν ὑπερβῇ, νῦν δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ, φοβεῖται μήπως καὶ αὐτὴ συναποθάνῃ.»

(Ἐκ Πατρῶν).

ΝΙΚΟΛ. Π. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

Η ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς τὴν Γερμανίαν μᾶλλον παρ' εἰς πᾶσαν ἄλλην χώραν καλλιεργεῖται ἡ συνεταιρικὴ φωνητικὴ μουσική, ἡ καλὴ δὴλονότι ἐκείνη μουσικὴ εἰς ἣν πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ μέρος, καὶ δι' ἧς ἄδονται τὰ εὐθυμα ἐκεῖνα ἄσματα, ἅτινα εἰσὶν ἡ ψυχὴ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Καὶ τὰ μὲν ἄσματα παρήλλαξαν ὀλίγον ἀπὸ τῆς ΙΣ'. ἑκατονταετηρίδος. Τοὺς παλαιούς ὅμως συρμούς ἐπὶ τῆς μουσικῆς εὐρίσκομεν ἐπικρατοῦντας καὶ κατὰ τὴν ΙΘ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἡ μουσικὴ εἶναι γενικὸν μάθημα εἰς τὴν Γερμανίαν, οὐδεὶς ὅμως τῶν διδασκάλων συγχωρεῖται ἵνα μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, ἐὰν ᾖ ἀνίκανος τοῦ νὰ διδάξῃ τὰ στοιχεῖα τῆς μουσικῆς.

Ἐὰν ἀκούσῃς ἀριθμὸν τινα χωρικῶν νεανίδων ψαλλουσῶν εἰς ἀμπελὸν τινα ἐν καιρῷ τρυγητοῦ, ἢ σῶματι στρατολογημένων ἀπερχομένων εἰς τὸ γυμνάσιον βεβαίως θέλεις τοὺς εὐρεῖ ψάλλοντας κατὰ χορούς. Τὰ ἄσματα τοῦ *Bursehen* καὶ αἱ στροφαὶ τῶν Γερμανῶν σπουδαστῶν εἰσι γνωστά. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τῶν ὅσα ἀπαντᾷ ὁ περιηγητὴς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τῆς μουσικῆς εἰσὶν αἱ τερπναὶ οἰκογενειακαὶ ὁμηγύρεις, εἰς ἃς νέοι καὶ γέροντες, πατέρες καὶ υἱοί, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, φίλοι καὶ γείτονες, συνέρχονται, ἐξοδεύοντες μακρὰς καὶ εὐθύμους ἐσπέρας οὐδαμῶς ἄλλως εἰμὴ μετὰ μουσικῆς, χωρὶς νὰ ἐπιζητήσωσι καλλιτέραν ἄλλην διασκεδάσιν· ψάλλουσι δὲ κατὰ χορούς. Εἰς ταύτας δὲ τὰς οἰκογενειακὰς καὶ φιλικὰς ὁμηγύρεις δύσκολα ποιήματα συνεχῶς διεκπεραιοῦνται μετὰ θουμασίου καὶ εὐαρέστου τρόπου.

Αἱ ἐταιρίαι τῶν *Leedertafeln*, ἡ τῆς «Τραπεζῆς τῶν ἁσμάτων»· ἔχουσι μεγάλην καὶ σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς. Αὗται ἤρχισαν μετὰ τοῦ καθηγητοῦ *Zeller* τοῦ Βερολίνου, συνῆλθον δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1810, οἱ *Demel* δὲ νόμοι τῆς συστάσεως τούτων τῶν ἐταιρειῶν συνίστανται εἰς τὸ νὰ ψάλλωνται μόνον τὰ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας συντιθέμενα μέλη, τὰ ἄσματα δ' ἐν γένει γράφονται διὰ 4 ἀνδρῶν φωνᾶς (δύο ἡμιφώνους, καὶ δύο βαρυτόνους) ἐναλλάξ διὰ τε τὸν χορὸν καὶ διὰ μονοδίαν. Γράφονται δὲ καὶ ἄσματα διὰ τρεῖς ἢ ἐξ φωνᾶς διὰ διπλοὺς χορούς. Ἡ ἐταιρία δ' αὕτη εἶχεν ἀφοσιωθῇ κατ' ἀρχὰς εἰς φιλικὰς διασκεδάσεις καὶ ὥς ἐκ τούτου τὰ μέλη αὐτῆς συνήρχοντο ἅπαξ τοῦ μηνὸς μετὰ τὸ δείπνον. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀπλουστάτης ἀρχῆς αἱ ἐταιρίαι διεσπάρσαν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν καὶ κατεστάθησαν ὥς διωρυγεῖς ἐκτεταμένης συγκοινωνίας τῶν τεχνητῶν.